

DN. N. JESU CHRISTI
EX REGIA DAVIDIS STIRPE SE-
CUNDUM PROMISSIONEM PER

Solomonis lineam rectam evidenter & soli-
dè, præviis solis S. Literis, de-
ducta.

Divinissimè Beatus Paulus, Doctor ille Gen-
tium, ut omnia, de Christo filio Dei, di-
stinguens ejus divinam & humanam natu-
ram, *Facto* (inquit) *ex semine Davidis* SECUN-
DUM CARNEM, Rom. 1. vers. 3. Itemq; Rom. 9. vers. 5.
Quorum sunt Patres (inquit) *& ex quibus est CHRISTUS.*
quod secundum carnem: existens super omnia Deus benedictus in
secula, Amen.

2. Quod ad Deitatem ejus attinet, in veteri
quidem Testamento tum alibi, tum Esa. 53. vers. 8. *Ge-
nerationem ejus* (inquit Propheta) *quis enarrabit?* loquens
de æterna generatione, quâ loca sequentia confirmant.
Proverb. 8. vers. 22. *Dominus possedit me ab initio viarum*
suarum, antequam quidquam faceret à PRINCIPIO. Et
Michæ 5. vers. 10. *Egressus ejus AB INITIO à DIEBUS*
SEculi, id est ab æterno, si verba conjunctim posita at-
tendas.

3. In Novo Testamento luculentè Ioannes cap. 1. v.
1. eadè Principii voce adhibita, qua usi sūt Prophætæ, *IN*
PRINCIPIO erat verbū (inquit) *& verbum erat apud Deum &*
verbum erat De⁹. *IN PRINCIPIO* (inquâ) *verbum erat apud De*
um, intelligēs ante ònes res creatas, de qbus agit, *verba*

hypostaticè extitisse ac unum eundemq; cum patre verū Deum Iohovam esse, quia est PRIMUS ET ULTIMUS, Apoc. 1. v. 17. ideoq; ut est Esa. 48. v. 13. *Manus eius fundavit terram, & dextera eius mensa est cælos*: quo sensu & D. Ioannes: *Omnia (inquit) per ipsum facta sunt & sine eo factum est nihil, quod factum est*, Ioh. 1. vers. 3. *Cuius manuum opera sunt cæli*, Heb. 1. vers. 2. & 10. Quæ simul collata cū Nehem. 9. v. 6. ubi dicitur; *Tu ipse Iehova, Tu solus fecisti cælum*. necessario evincūt τὸν λόγον Dei filiū distinctū à Patre una cum Patre & Spiritu sancto, eundem æternum & solum verum illum Deum Iohovam esse, oppositū omnib⁹ factitiis & fictitiis Diis, de quibus dicit: *Dii qui cælos & terram non fecerunt, pereant de terra*, Ier. 10. v. 11.

4. Rectè igitur τὸν λόγον cum Patre & Spiritu sancto unū eundemq; verum Iohovam adoramus, qui ab æterno à Patre genitus est, à quo procedens Spiritus sanctus hypostaticè remeat ad patrem, ut à Patre procedens meat ad filium, tres inquam distinctæ Hypostases divinæ, & una sola eademq; numero Deitatis infinita ac impartibilis Trium essentia, qui est unus ille verus Deus Israel, benedictus in secula, secundum illud: *Audi Israel Dominus Deus noster Deus unus est*, Deut. 6. v. 4.

5. Hinc p similitudinē Apostolus Heb. 7. v. 3. Melchisedekū cōparat filio Dei, analogia quadā, dicēs: *sine Patre sine Matre, ἀγενεαλόγον* [q. est sine genere, q. nihil horū de eo extat] *nec initium dierum, nec vita finē habēs. &c.*

6. Quòd ad humanā naturam Christi attinet, idem ὁ λόγος secunda Trinitatis ὑπόστασις ab æterno p Patris generationē subsistens in plenitudine tēporis, conceptione per

neq; Spirit^o sancti opationē effecta, in uterō intemera-
to beatæ virginis, absq; virili semine, verus & nobis abs-
q; peccato per omnia similis homo factus est, assumpti-
one animæ & corporis in unam & eandem hypostasim
τὴν αὐτήν, idem Regia stirps Davidis secundū pmissionem
ac pinde ex linea Solomonis recta natus, Act. 13. v. 23.

7. Sic enim dicimus verbum pmissionis accipi-
endum, quemadmodum Deus loquit^o est per Prophe-
tas, quomodo etiam de Joas dictum est, 2. Paral. 23. v. 3.
quā nō tantū simpliciter pñciatur, *Filius Regis regna-
bit*, sed etiam additur: *sicut loquutus est Dominus super filios
David*, nempe ut intelligamus Joas ex Solomone non
ex Nathane oriundum fuisse propter pmissionem,
quæ soli Solomoni facta est, contra aliorum falsam hy-
pothesin, quā de re postea fuisse agitur.

8. Nec verò tantū stirps Davidis est, sed & semen
Abrahæ Patris credentiū, in quo benedicuntur omnes
gentes, imò semen illud promissum mulieri, quod con-
trivit caput serpentis, communis generis humani Ser-
uator, originem suam à primis repetēs Parentibus, quo
nomine Evangelista Lucas ad Adam & ad Deum usque
ascendit, Luc. 3. v. 23. 38.

9. Ut igitur de nativitate Regia Domini & Serva-
toris nostri JESU CHRISTI, deq; vera eius Genealogia
secundum pmissionem nobis rectius cōstet, suscepta
est nobis hæc lucubratio, quæ non parū lucis spero, post
multorū intricatas cōmentationes, historiæ Euangeli-
cæ & Prophetiis V. testamenti addet, partim ad nostræ
fidei confirmationem, partim ad edomandam Judæorū
pervicaciam.

10. Nec enim existimare debemus tam sollicitè Spiritum sanctum tribuum distinctionem usque ad Messiaë adventum conservasse, vel à binis Evangelistis duplicem Genealogiā Christi frustra pertexti voluisse, donec is innotesceret Mundo, abolito tandem Levitico Sacerdotio, nisi hæc ad salutis nostræ certitudinem plurimum facerent.

11. Petimus igitur ante omnia, ne cuiusquam præiudicio premamur, nec prius temeritatis, aut novitatis studio damnemur, quàm quid rectè quid secus post alios asseruerimus, quidque novum vel vetus sit, ex ipsa hujus Quæstionis cum sacra Scriptura Symphonia perspectum sit, quò & Patrum consensum post Scripturas revocamus, quippe cùm Spiritus Prophetarum secundum Sacras Literas semper Prophetis subiciantur.

12. Itaq; non tantum demonstrare in genere habemus, Christum filium Davidis esse, quod ubique ex S. Literis patet, sed etiam quòd ex Regio sanguine secundum rectam promissionis lineam per Solomonem descendat, corpore respondēte umbræ secundum eisdem trinitis decursum, propter prærogativam dignitatis Regiæ divinit⁹ ex omnibus Davidis filiis soli Solomoni attributam, ut est 1. Paral. 28. v. 5. & cap. 29. vers. 1. Itemque 2. Sam. 7. vers. 12. & c.

13. Hoc enim perspectum habere non parum nostra interest, quandoquidem aliàs non intelligemus, quomodo secundum promissionem Christus in Regem sit natus, quod tamen Christus ipse, testimonium

veritati

veritati perhibens, coram Pontio Pilato profitetur his
verbis, EGO IN HOC [nempe in Regem] NATUS
SUM, &c. unde in omnibus primas tenet, quæ ei jure
Regio debentur.

14. Esto Syllogismus Princeps hujusmodi:

Quicumque secundum promissionem, pro ut Deus
loquutus est per os sanctorum à seculo Prophetarum e-
jus, è semine Davidis excitatus est Servator, is non nisi
ex Regia Solomonis linea, [quippe cui soli promissio
facta est] descenderit oportet. Talis est Jesus Christus
DN. N. ex Maria virgine natus, verus Immanuel, &c.
Ergò. &c.

15. Major per se nota esse debebat omnibus. Nam
cum soli Solomoni, nec ulli alteri ex omnibus filiis Da-
vidis promissio regni facta sit, nec aliam ob causam tot
durantibus annis Deus subinde lucernam regiam con-
servavit, quomodo non, qui secundum promissionem
Servator excitatus est ex semine David, ex Solomonis
linea Regia ortus sit? Hæc enim se mutuò ponunt &
tollunt.

16. At propter eruditorum nonnullorum erudita im-
pedimenta factum est, ut missa minore propositione, de
qua propriè contra Judæos agendum erat, τὸ κενώμενον in
majore propositione collocare necesse habeamus, Judæis
non prius manus daturis, nisi majorē S. Scripturæ cōso-
nā ostēderimus, ut ita ἀποθυσμαδὸν ipsos cōvincamus. Sūt e-
nim populus ille per nos Christo lucrificiendus, Rom. 11.

Conclu-

17. Conclusionis nostræ medium extat. Luc. l. vers. 69. his verbis. *Erexit nobis cornu salutis in domo David pueri sui: Sicut loquutus est per os sanctorum, qui à seculo sunt prophetarum ejus*, item Act. 13. v. 23. *Hujus è semine SECUNDUM PROMISSIONEM excitavit Israeli Servatorem Iesum*: voce excitandi de more scripturæ pro constituere sumpta, sicut ibidem: *Et amoto Saule excitavit eum David Regem*. Deniq; Mediū conjungi debet cum verbis Christi, quibus se in Regem coram Pilato natum esse pfitetur, utiq; secundum promissionem ex linea regia, quam esse Solomonis dictum est, quippe cui soli promissio facta est.

18. Excipiunt adversus majorem: stirpèm Regiam in Ochozia defecisse & Ioasum ex linea Nathanis in eam successisse: postea verò in Iechonia fastigium Regium sublatum esse. Contra alii, qui in Ochozia stirpè Solomonis defecisse nolunt, in Iechonia simul & stirpè & regnum sublatum volunt, ita ut Sehealtielem non Iechoniz filium genuinum, sed unum ex posteris Nathanis statuunt, inq; regiam Solomonis lineam propinquitatis jure successisse contendunt. Interim tamen Dei promissionem nihilominus Davidi mansisse ratam ajunt in posteris Nathanis, licet non per lineam Solomonis.

19. Hæc ut efficiant, non dubitant distinctas genealogias Christi, unam à Solomone, alteram à Nathane quarum illa Naturalis, hæc legalis est) inter se confundere, & nunc ex illa in hanc, nunc ex hac rursus in illam transilire. Deniq; quod contra omnem scripturæ morem

prorem, contra omne jus Genealogicum est, permulti non dubitant lineam Legalem, quæ apud Lucam pertinetur, in Iosepho tanquam Heli genero, Mariæ autem virginis germano patre terminare; ita nihil nõ pro impugnanda Solomonis linea regali est attentatum.

20. Respondemus igitur in genere, quicumque Christum Mariæ filium ex linea Nathanis derivant, siue Joasum siue Schealthiellem ex ea successisse in lineam Regiam Solomonis velint, siue Mariam matrem Domini ex posteris Nathanis simpliciter statuunt, unde Christus ortum ducat, illos Christo dignitatem Regiam secundum promissionem & primas prærogativæ soli Solomoni tributæ quantum in ipsis est adimere, & ita tacite quodammodo negare Christum in Regem eo jure, quo in omnibus primas tenere debuit, esse natum.

21. Hoc ut refutemus cõmentũ primũ paucis priorib⁹ occurremus: deinde posteriorib⁹ suo loco seorsim satis faciemus. Quoad priores igitur, etsi hæreditario jure proximus agnatus in demortui fratris locum succedit, tamen singulari Dei cautione in populo Dei provisum fuit, ut propterea familiæ non confunderentur. Debuit igitur proximus agnatus non simpliciter in demortui fratris locum succedere: sed ei suscitare semen, quod de nomine illius, cui suscitabatur, appellandum fuit, scilicet quoad primogenitum, ut Lex disertè habet, ne abolerentur familiæ & confunderentur hæreditates & possessiones.

22. Itaque quærendum est à Nathanistis. si Joas Ochoziæ vel Salalthiel Ichonix ex linea Nathanis in
C demor-

demortuam Solomonis fratris lineam Regiam successerunt, quodnam suscitavit ipsi demortuo fratri semē, quod de nomine illius appellaretur secundum Legem? aut si ipsi sunt illud semen, quod Solomoni fratri suscitatum est, cur ambo vivi vivis Ochosia & Iechonia suscitati sunt, quippe quorum temporibus jam extiterunt?

23. Hac unica *ἐκείνη* labefactantur omnia, quæcūq; isti sive de Ioas sive de Salathiele ex linea Nathanis traductis in lineam Solomonis Regiam non modò præter S. scripturam, sed etiā contra S. Scripturā temere sibi sumūt, ut postea dicem⁹. Lege de successione in fratris demortui locum longè aliud postulante nec Jeremias cap. 22. nobis quidquam adversante, ut infra dicetur.

24. Iam verò clarè ostendemus neq; sub Ochonia neq; sub Iechonia defecisse Solomonis stirpem Regiam, cum ad illa loca perventum erit; Quod si etiam tunc defecisset Regia linea recta: non tamen tota stirps Salomonis reliqua ex tot Roboami, tot Abia filiiis, quorum nepotes & abnepotes innumerè prolem propagarunt, illis temporibus abolita statui posset, ut ad Nathanis lineā transeundum fuerit.

25. Quod autem de Salathiele & Zorobabele afferūt quasi unus & idem à D. Luca & D. Matthæo exprimat, & per consequens genealogiæ permixtæ sint, id secus est, cum D. Lucas nullam generationem omittēs de Salathiele patre Zorobabelem filium immediatè producat: contra S. Matthæus necessario Zorobabelem suum ex Phadaja genitum præsupponat: licet Salathiele

lem

Ieravam ut celebriorem exprimat, quia sic 1. Paral. 3. v. 19. in linea naturali Regia Solomonis demonstratur, Salathielem, qui successit Iechonia, genuisse Phadajam, Phadajam verò Zorobabelem, ut infra clarè ostendem.

26. Negamus igitur promissionem Davidi factam in Solomone, per posteritatis Nathanicæ successionem completam esse, multò minus concedimus beatam virginem Mariā fuisse ex Nathanis stirpe, nisi velimus Iosephum non ex sua familia naturali sed contra Legem conjugem duxisse, cōtra quā paulò post perspicuū fiet.

27. Quid? quòd tot expressi S. Scripturæ Loci extant, lucernā regni in linea Regia pmissionis Davidi in summis difficultatibus subinde esse conservatam? ut est 1. Reg. 11. v. 36. & pōst. Item quod Deus expressè testatur *se non cunctis diebus semen Davidis propter delictum Solomonis puniturum*, ibidem v. 39.

28. Ubi sunt igitur hierocritici nostri, qui vel abolitam vel privatam mansisse volunt stirpem Solomonis propter ejus peccata, cū contrarium S. Scriptura pfitetur, congruenter ad illud, *Non auferam misericordiam meam ab illo*, 2. Sam. 7. v. 15. Plal. 89. 34. Quomodo? Nempe non semper castigando, ut supra dictū est. Itaque falsum est propter ipsum defecisse lineā Regiam, cui maximè propter nasciturum ex ea Messiam Deus propitius esse voluit.

29. Sic Abiæ tempore, qui fuit nepos Solomonis licet & ipse defecisset à Domino, tamen 1. Reg. 15. v. 4. expressè additur: *Sed propter David dedit ei Dominus Deus suus lucernam in Ierusalem, ut suscitaret filium ejus post*

eam, & statueret ierusalem &c. Ubi patet quid sit dare alicui lucernam, nempe dare ei filium: cui apponitur extinguere lucernam vel scintillam alicujus 2. Sam. 14. v. 7.

30. Eodem modo de Joram filio Josaphat legitur, 2. Reg. 10. v. 19. & 2. Paral. 21. v. 7. his verbis: *Noluit autem Dominus disperdere iudam propter David servum suum sicut promiserat ei, ut daret ei lucernam & Filius ejus cunctis diebus.* En promissionis verbum in filiis Davidis per regalem lineam Solomonis succedentibus cunctis diebus stabilitum.

31. An verò propter Joram solum hæc in maximo periculo repetita est promissio, an verò etiam propter Iorami posteros? Certè etiam propter posteros non autem propter illum solum. Itaque cum in quinta generatione salva manserit promissio, quo minus Deus exciderit Solomonis lineam, cur de Ochosia Iorami filio statuemus vel demum posterius sub Iechonia lineam in eis regiam defecisse & lucernam promissionis, quasi Deum promissionis pœnituisse extinctam esse. *Quæ hæc præsumptio?*

32. Quinimò cum Deus parentum peccata extra tertiam & quartam generationem propriè punire non soleat, ut est in secundo præcepto, quod multa exempla S. scripturæ demonstrant, Deus autem promiserit non semper se afflicturum semen Davidis propter delictum Solomonis, quomodo igitur dicendum erit in sexta demum vel posteriore generatione Deum regiam lucernam propter peccata Solomonis extinxisse?

33. Sic propter peccata Manassis excisa est Ierusalem in quarta generatione; at Iechoniae in captivitate Babylonica Deus est placatus, nec ultra quartam generationem ira Dei se extendit, ut videre est, Ierem. 42. vers. 10. *Iam enim placatus sum super malo, quod feci vobis.* Quibus adde, quae habentur apud eundem cap. 30. 31. & 33.

34. Ex his efficitur etsi genus Regium affligi potuit, & scepro ac dignitate regia spoliari: tamen non propterea cessasse aut defecisse lineam regiam, quippe cum Rex Iechonias *una cum semine suo* sit projectus in terram alienam, Ierem. 22. vers. 28. & sterilis scriptus sit non quo ad liberos simpliciter, sed quo ad regnum, ne ulli ex ejus liberis posthac federent in Solio Regio, dignitate deinceps in Ducibus residente, qualis etiam comminatio facta est Ioachimo, Iechoniae parenti, Ierem. 36. vers. 30.

35. Proinde inscitia est, velle propter peccata Solomonis lineam eius regiam abolere & in lineam Nathanis transferre, fortasse nihilo Solomone melioris, ex eadem quidem matre geniti; quae omnia praeter & contra omnem S. Literarum auctoritatem, (quae longè aliud profitentur), militare infra de monstrabimus.

37. Haec paucis problematis nostrae assertioni praemittere libuit, quò minus aliorum premeremur praedicio. Nunc ad rem ipsam aggressuri duas hypothesas ex S. Scriptura desumptas pro fundamento declarationis nostrae, cum totidem postulatis, verbo Dei consentaneis subternimus, unde toti quaestioni nostrae faciem mutuabimur.

38. Prior Hypothesis nobis necessaria ad id, quod intendimus est, de non commiscendis tribubus, tum propter Messiam, tum propter hereditates, ne abalienarentur, quibus confusis non potuissent tribus conservari usque ad Messiam distinctæ.

39. Itaq; oportuit Israelitas non modò non extra suas tribus vel dare nuptum vel accipere: sed nec extra suas in quaq; tribu familias easque proximas, exceptis Levitis, quibus nulla certa terræ portio admodum reliquarum tribuum sortitò obtigit, qui tamen & ipsi Legē observarunt, nisi cum ex tribu Juda conjuges duxerunt, fortasse propter æquiparationem dignitatis Regiæ & Sacerdotalis.

40. Quod si David Michol ex tribu Benjamin (quæ tamen non frustra sterilis apud Davidem mansit) & Joram ex Achabi familia duxerunt uxores, non laudantur: unde Josaphato & fœderis contractio cum impio exprobratur: nisi imperio Saulis David adaçt° est, vel singulari Dei privilegio Michol duxit. Interea tamen nulla facta est hereditatum confusio aut translatio bonorum cum uxoribus.

41. Lex hac de re extat, Num. 36. v. 7. his verbis: *Ne commisceatur possessio filiorum Israel de tribu in tribum. Omnes enim viri ducent uxores de tribu, & COGNATIONE SUA. Et cuncta fœmina de eadem tribu maritos accipient, ut hereditas maneat IN FAMILIIS, nec sibi misceantur tribus, sed ita mancant, ut à Domino separate sunt.*

42. Mandatum hoc expressè utrumq; continet, primum ut nemo extra tribum nubat vel nuptum accipiat:

at: alterum, ut nemo extra familiam & cognationem suam, ne dissipentur hæreditates.

43. Hinc factum est, ut & ipsa proximitas graduum observata fuerit, ut expressis Scripturæ patet documentis. Et ne quis putaret non omnibus in commune & sæper Legem fuisse observandam, expressè additur: *Eritq; filius Israel sanctum Lege perpetua, sicut præcepit Dominus Moysi.*

44. Exemplo lex manifesta fit in filiabus Salphaad, quarum occasione illa fuit lata, ut est Num. 26. v. 11. in hæc verba: *Feceruntq; filia Salphaad, ut fuerat imperatum, & nupserunt Maala, & Thersa, & Hegla, & Melcha, & Noa FILIIS PATRUI SUI de familia Manasse, qui fuit filius Ioseph: & possessio, quæ illis fuerat attributa mansit in tribu & FAMILIA Patris earum.*

45. Sic ante Legem Amram duxit uxorem Jochabed patruelem suam, Exod. 6. v. 20. & post Legem Othoniel filius Cenez fratris Caleb duxit Axam filiam patris sui capta Cariath-Sepher, Ios. 15. v. 17. Et Roboam duxit filias filiorum David tuorum Patruorum. 2 Paral. 11. v. 18. 20. idem de filiabus Eleazar videre est. 1 Paral. 23. v. 22. his verbis: *Mortuus est autem Eleazar & non habuit filios, sed filias: acceperuntq; eas filii Cis fratris earum, Cis n. frater germanus fuit Eleazari, cuius filii cum filiabus Eleazari fuerunt patruelles, quos (sicut consobrinos quoq;) scriptura de more vocat fratres.*

46. Altera hyothesis, quam nostræ sententiæ fundamento subternimus, est lex de semine suscitando defuncto fratri, qui absq; liberis decessisset. Ea extat Deut. 25. v. 5. in hanc sententiã: *Quando habitaverint fratres*

fratres simul, & unus ex eis absque liberis mortuus fuerit, uxor defuncti non nubet alteri: sed accipiet eam frater eius (Loquitur hic de agnatis proximis) & suscitabit semen fratris sui, & primo-genitum ex ea filium nomine illius appellabis, ut non deleatur nomen eius ex Israel.

47. Hæc Lex non minus atque prior illa gradus propinquitatis includit, quemadmodum etiam in emptionibus & hæreditatibus adeundis arctè observanda erat, ut videre est tum in libro Ruth cap. 3. vers. 12, & cap. 4. vers. 5. tum Jerem. 22. vers. 8.

48. Hinc Booz ad Ruth: *Non, ab uno, inquit, me propinquum. Quiesce hac nocte, & factò mane, si te voluerit propinquitatis jure retinere, bene res acta est: si autem ille noluerit, ego te absque ulla dubitatione suscipiam, vivit dominus.*

49. Cedente igitur priore & propiore illo agnato de suo propinquitatis jure, Rutham quæ fuerat uxor Mahalon, in uxorem duxit Booz, suscitato nomine defuncti in hæreditate sua, ne vocabulum eius de familia sua ac fratribus & populo deleatur, ut habet Scriptura, hoc est ut omni eius jure filiali gauderet, tanquam de mortui genuinus esset, ut pote cui suscitatus erat.

50. Natus est igitur ex hoc conjugio Obed pater Iessæ patris David, qui genuinus quidem filius est Booz & ita eodem loco & apud Matthæum recensetur, Mahalon autem est eius pater Legalis, cui OBED secundum Legem suscitatus est, omni jure Mahalon gaudens & in familiam eius transiens, tanquam genuinus filius.

51. Intelligimus igitur quid sit primogenitum appellari

pellari denomine defuncti, nempe secundum Legis cōstitutionē de familia ejus sic cēseri, ac si genuinus esset, cum tamen per proximum agnatum, qui naturalis pater fuit, suscitatus sit demortuo fratri ei, qui est pater legalis, cujus pleno jure gaudet primogenitus.

52. Has hypotheses binas sequuntur duo postulata, ab illis nec dissentanea, & cum Scriptura per omnia consentanea, longeque æquissima. Prius est, Iosephum & B. virginem, cum fuerint Dei timentes, ejusque mandatorum observantes, non venisse contra legis statuta in contrahendo matrimonio, sicuti nec in reliquis officiis contra Legem Domini consultò venerunt.

53. Legimus enim de Zacharia & cognata Beata virginis Elisabetha apud Luc. cap. 1. v. 6. *Erant autem justi ambo in conspectu Dei, incedentes in omnibus mandatis & constitutionibus Domini inculpate.* Quidnā igitur idem de Iosepho & B. virgine sentiamus?

54. Nam & beata vitgo cum Iosepho à Galilæa ex urbe Nazareth in Iudæam ascendit in urbem David, quæ vocatur Bethlehem, ut describeretur Luc. 2 v. 4, & 5. & octavo die circumciderunt puerum Iesu vers. 21. Impletisque diebus purgationis Mariæ secundum legē Moysis adduxerunt eum Ierosolymam, ut sisterent eum Domino vers. 22. & ut darent oblationem, secundum quod dictum est in lege Domini, par turturum aut duos pullos columbarum, vers. 24. Denique ibant parentes ejus quotannis Ierosolymam in festo Paschæ, ibidem: quæ satis arguunt, cum fuerint omnium constitutionum Legis observantissimi, in contrahendo matrimonio eos Legem non violasse.

55. Alterum postulatam nec à priori dissentit, ac cum Scriptura consentit, nempe, Secundum usitatum Scripturæ morem Genealogiam Christi recenseri, feminis sub viris tanquam capitibus censis propter Legem, qua ducendæ erant ex proxima cognatione, unde firmiter concludere licet, de qua cognatione & familia virescit, de eadem secundum Legis præscriptum est mulier, & contra, ut vidimus hypotheli-prima tum mandato tum exemplis comprobatur, nisi si dicas Ioseph & Mariam in hoc contra Legem fecisse, quod est contra postulatam primum & præter omnem æquitatem.

56. Efficitur igitur ex hoc postulatō Genealogiam Christi quantumvis ex Maria virgine nati, non nisi per Iosephum maritum Mariæ secundum morem Scripturæ pertexi, cuius cum Iacob fuerit Naturalis pater ex linea Solomonis, Heli autem Legalis ex linea Nathanis necesse est. Virginem etiam fuisse de Regia Solomonis familia, de qua erat Ioseph, quoad naturalem prolapiam, contra eos qui benedictam virginem nullo nixi fundamento temere faciunt filiam Heli, ex Nathane nati, Iosephum autem generum Heli, quasi genealogia in generum terminaretur apud Lucam;

57. Itaq; cum & contra morem Scripturæ sit, Genealogias in feminis pertexi, quæ censentur in viris, & multo ineptius sit Genealogiam Nathanis in Iosepho ut genero Heli terminari, quæ glossa evertit textum, cum dicatur Ioseph *τὸ ἵδιον* nempe filius, non gener, ut reliqua reliquorum series ostendit (licet Ioseph non nisi Legalis filius Heli fuerit, cum genitus sit à Iacobo
Matth.

Matth. 1. meritò sententiam illorum rejicimus, qui CHRISTOS descendentiæ Regiæ secundum lineam pmissionis, hoc est, ex Solomone adimenes, D. Virginem ex Nathane ortū ducere & filiam Heli fuisse, præter Scripturam & omnem rationem statuunt.

§8. Nec est quòd quisquam objiciat à Davide Saulem vocari patrem 1. Sam. 24. v. 12. & vicissim à Saule ipsum audire Filium, quasi nihil insolens sit, soceros & generos vocari patres & filios. Hæc enim affectu & honori inter soceros & generos ita tribuuntur, ut ad Genealogias pertexendas nihil faciant.

§9. Rectè igitur viri doctissimi hanc sententiam, ut potè Naturæ repugnantem & exemplis planè destitutam, jam pridem exploserunt, qui utinam in cæteris omnibus parem quoq; judicii dexteritatem adhibuissent: facillè hoc labore supersederemus.

§10. Nam quòd B. virginem ex Evangelica historia demonstrari non posse arbitrantur, eam de domo David fuisse, licet tunc dubium nulli fuerit, equidem miror, cum uno relatorum demonstrato, demonstretur & alterum necessario.

§11. Christus enim Jesus filius David statim in frontispicio Matthæi dicitur. Atqui propter solam matrem est & dicitur filius David, quippe ex virili semine non cõceptus, sed ex semine virginis operatione Spiritus Sancti. Itaq; necessario Deipara de domo David & familia David & ipsa fuisse demonstratur, propter

quam Christus est filius David, de quo Luc. 1. v. 69.
Erexit nobis cornu salutis in domo David pueri sui. Et v. 32.
Hic erit magnus, & filius Altissimi vocabitur: Dabitq; ei Dn.
Deus sedem David patris ipsius, &c.

62. Taceo Iosephum non de alia familia, quam de sua, & quidem proxima cognatione juxta Legem potuisse uxorem ducere, unde beata virgo cum Iosepho simul descripta est Bethlehemi, ut habet Lucas, quia nimirum fuit de eadem cognatione, de qua fuit maritus.

63. Hinc est, quod D. Matthæus in recensione Genealogiæ naturalis Christi cum inquit, *Iacob autem genuit Ioseph, addit virum Mariæ, ex qua genitus est Iesus, qui dicitur Christus*, tanquam digito monstraret, ex qua familia Diva quoque virgo fuerit, unde Christus ortum traxerit.

64. Tale nihil est apud Lucam, qui simpliciter: *Ioseph autem Iesus* (inquit) *incipiebat esse annorum triginta filius, ut existimabatur Ioseph, qui fuit Heli.* Nulla prorsus mentione B. Mariæ facta, quippe quæ ex hac familia non fuit oriunda.

65. Nec est quod ex Elisabetha cognata B. virginis alicui dubium oboriatur, quia illa fuit ex tribu Aaron & ex filiabus Aaron, ut est Luc. 1. vers. 5. Nam mater Elisabethæ potuit eiusdem parenti de filiis Aaron nubere, licet ipsa esset de tribu Regia domus David.

66. Sic videmus Aaronem habuisse Elisabeth ex tribu Juda, Exod. 6. vers. 23. Item Jojada Pontificem duxisse Iosabam filiam Regis Ioram, 2. Reg. 11. vers. 2.

& 4. Et Levites, qui habitavit in monte Ephraim, habuit uxorem de Bethlehem Iuda, Iud. 19. vers. 1.

67. Itaque pro Maria virgine argumentum facit, quod de tribu Regia David beata virgo fuerit, quia ex eâ fuit Elisabeth mater petita: cognatione inter Elisabetham & Mariam ex linea Regia dependente.

68. Describit autem S. Matthæus Genealogiam Christi per *γενεαλογίαν*, orsus ab Abrahamo Patre credentiū ppter circumcisionis fœdus, p Dei veritate, ut confirmaret promissiones Patrum, ut est Roman. 15. vers. 8.

69. Quia verò pactum cum domo Iuda confirmatum est Davidi eiusque familiæ, Genealogiam inde à Davide per lineam Solomonis, cuius respectu promissio facta est, usque ad Christum perducit, ut intelligamus Christum ex Solomone Rege & Christi typo, naturaliter & legitimè, secundum promissionem in Regem natum esse.

70. Lucas verò *γενεαλογίαν* Legalem lineam Nathanis usque ad Davidem Genarcham pertexens, inde per Patriarchas usq; ad Protoplastum Adam & Deum Protoplasten ascēdit, ut intelligamus Christū pmissum illud semen mulieris esse, & cōmunem omnium Servatorem, quotquot ex gentibus etiam in eum sperant, unde Paulus supracitato loco addit: *Et ut Gentes pro misericordia glorificent Deum.* vers. 9 & cætera quæ sequuntur.

71. Præterea observandum est, Evangelistam Lucam in Legali linea generationem nullam intermittere usque ad Davidem & deinceps, ut omnes omnium

temporum & locorum Theologi fateri habent, quod nobis ad distinctionem Salathielis & Zorobabelis diversi apud Lucam & Matthæum præbet argumentum sufficiens, ut post dicitur, quia qui apud Matthæum Salathielis Zorobabel est, is è Phadaia est genitus (1. Paral. 3. vers. 17. Qualis alter apud Lucam non est.

72. Matthæus verò sibi hanc Legem non indixit, tum propter tessera decades, quas construere voluit, tum quod tertiam & quartam generationem omittere, & propagationem ex clarioribus arcessere Spiritui sancto visum est, quia & in Scripturæ more id est, & in recenti hominum memoria tertia & quarta generatio esse potest.

73. Ut igitur rectam lineam Davidis per Solomonem usque ad Iosephum virum Mariæ deduci à S. Matthæo perspicuum fiat, & constet ex eadem cognatione & linea D. Virginem fuisse, & ita fuisse, ut regnum in IESUM CHRISTUM DN. N. devolutum propriè sit, tria nobis præstanda esse videntur. Primum tollenda sunt nobis obstacula, quæ videntur objecta ad lineam Solomonis infringendam, & conciliandus nobis est Lucas cum Matthæo. Secundo excutienda est veterum sententia, quæ nobiscum facit in conclusione: licet non iisdem nitatur mediis. Tertiò & postremò tota arbor cognationis Christi expedienda est.

74. Quod attinet ad obstacula inde à Solomonis temporibus ad Christum occurrunt duo: prius an regia

Regia Solomonis linea defecerit in Ochozia: & si non defecit, an extincta sit in Iechonia, ita ut vel Ioas illic, vel Salathiel hic ex linea Nathã in regnum successerit. Quod si neutrum horum esse docuerimus, restat ut expediamus quomodo Lucas cum Matthæo conciliandus sit, cum uterq; Salathielis & Zorobabelis meminerit.

75. Quod igitur ad Ochoziam attinet non repetam, quæ supra dicta sunt, videlicet valde absolum fore, si dicamus Deum voluisse lucernam Davidi cōservatam sub Ioramo, si mox in Iorami filio, qui est Ochozias eandem voluit extinctam. Parum enim hæc absunt à repugnantiis, quam absit in Deo ullo pacto admittamus, præsertim cum respectu Solomonis expressè addatur, sicut promisit David & filiis eius ut daret eis lucernam *omnibus diebus ac omni tempore.* 1. Regum. II. vers. 36. 2. Reg. 8. vers. 19. 2. Paral. 21. vers. 7.

76. Nec repetemus instantiam de suscitato semine in demortui fratris locum, qua de re supra egimus: licet efficax sit argumentum ad elidendam pravam opinionem de Ioas ex Nathanis linea arcessito, sicut etiam idem Salathieli prorsus obstat. Semper enim manet aut non debuisse, aut non potuisse Solomoni excitari semen. Non debuisse, non finit Lex omnibus præscripta, & omnes sanctè obligans. Non potuisse quis dicet, cum tum Ochozia, tum Iechonia uxores legitimæ fuerint superstites?

77. His adde nullum Solomoni semen suscitatum dici posse quia nullus alius ante Joasū & Salathielē suscitatus est, nec ipsi suscitati possunt dici, quippe nondum demortuis Ochozia & Iechonia editi; quorum illo moriente bimulus jam fuit Ioas, Salathiel verò Iechoniae illud semen est, quod cum ipso ejiciendum fuit in terram alienam, ut est Ier. 22. quantumvis sterilis quoad regnum scriptus sit, contra falsam opinionem erum, qui putant in Babylone demum esse natum, ut post dicetur.

78. Ex quibus conficitur stante Lege divina, quam in hypothesin ascrivimus, nullo modo Ioasum nec Salathielē ex linea Nathanis succedere potuisse in demortuam lineam Solomonis; sed id merum esse figmentum.

79. Tertiò nec illud urgebimus, licet Ioram sex fratres suos gladio occiderit & quosdam de principibus Israel ut est, 2 Paral. 21. vers. 5. & ipsius filii omnes prae-ter Ochosiam, ab Aethyopibus, Arabibus & Philistaeis direpti sint, vers. 17. deniq; Iehu Principes Iuda & filios fratrum Ochoziae interfecerit, ut est 2. Paral. 22. vers. 8. nempe quadraginta duos viros ut est, 2 Reg. 10. vers. 14. insuper etiam Athalia in stirpem regiam sariens omne semen (ex recta linea) regium sustulerit (subducto tamen Ioas de medio filiorum Regis ut est 2 Paral. 23. v. 10. & 11. per Iosabatham sororem Ochoziae) tamē propterea lineam Solomonis totam funditus excisam esse minimè consequi.

80. Nam quae de semine Regio hîc dicuntur, de cognatione proxima Regis Ioram dicuntur & Ochozia.

At

At legimus multò antè in secunda & tertia generatione tum Roboamum filium Solomonis genuisse viginti octo filios 2. Paral. 11. vers. 21: tum Abiam Roboami filium procreasse viginti duos filios, 2. Paral. 13. vers. 21. Quorum filios, nepotes, abnepotes doceant prius extirpatos esse, cum tota sua sobole, priusquam dicant lineam Solomonis defecisse, aut in lineam Nathanis regnum derivandum fuisse.

81. His (inquā) missis, rem ipsā putemus: ac primū si Joas de medio filiorū Regis subductus est, cū Athalia interfecit stirpem regiam, & quidem bimulus, ita ut unā nutricem suffurata sit Josabeth, tum si cæteri fuerunt naturales filii Regis & stirps Ochosiæ, è quorum medio subductus est Joas, qdñ etiā Joas fuerit semen naturale Ochosiæ & filius germanus Regis? Imò si absq; eo nō erat ultra spes, ut de stirpe Ochosiæ aliquis regnaret, ut Scriptura, manifestè de naturalibus filiis loquēs, testatur, quidñ ipse Joas fuisse naturalis filius Regis probatur? Antecedens patet ex historia tum 2. Reg. 11. v. 1. & deinceps, tū maximè 2. Paral. 22. inde à vers. 10 & post. Ergò tenet consequens, nec ulla recta ratione Joas ex Nathanis linea fuisse demonstrari potest.

82. Secundò, quæ ratio suadet existimare Ioasum bimulum ex linea Nathanis accersitum fuisse & nutritum in aula Regia inter Regiam lineam Solomonis, cū illo biennio, antequam caderetur Ochosias, adhuc quadraginta duo Principes Iuda & filii fratrum Ochosiæ omnes salvi essent, Regiq; inservirent; superstitibus etiam tum omnibus Regis Ochosiæ filiis cate-

ris. Annon quodāmodo p̄judicasset hoc non solūmodo reliquis Roboami & Abia Nepotib⁹ & Abnepotib⁹, quorum necesse est familias in maximum numerum excrevisse: sed etiam illis ipsis Ochozia filiis & agnatis proximis, qui vocantur Principes Juda parū honorificū fuisset.

83. Tertiò cū expresse vocetur Ioas filius Regis, ut & reliq, ex quorū medio raptus & cædi subductus est, de quibus omnibus dicit, q, fuerint stirps Ochozia & semen Regium, necesse est, aut stirpis & seminis appellationē ad alios, quā ad genuinos filios pertinere, quoties nō de Spiritualib⁹ agit: aut Ioas necessariò erit genuinus filius Ochozia. At nō prius: ergò posteri⁹. Sic 1. Par. 3. v. 16. expresse Ioas filius Ochozia dicit: id quod cur de adoptivo intelligas causa nō est, quia propagatio lucernæ Regiæ in linea recta ibi pertexit. Et quare Iosabeth Iobolē Nathanis suffurata esset, ac interea passa esset filios fratris sui genuinos interire?

84. Quartò ut videamus nō posse id esse, quod Nathanistæ sibi sumūt, in Catalogo Genealogico Matthæi aperte dicitur, *Ioram genuit Oziam* cap. 1. v. 8. inter quē & Joram intermediū sunt Ochozias, Joas, Amasias, per quos Oziam genuit Ioram: aut verbum gignendi non significabit gignere, contra sensum Grammaticū, quod est absurdū. Ergò necesse est etiam Ioasum esse genitū à Ioramo per Ochoziam, & per consequens eū naturalem esse filium Ochozia, non autem ascitum, nisi omnē vim ac proprietatem vocum in Genealogiis semel in universum labefactatā velim⁹, & quidlibet p̄lubitu fingere.

85. Sic cum tempore Ieroboami Propheta exclamaret

mare, *Altare, Altare, hæc dicit Dominus: Ecce filius nascetur Domui David Iosias nomine &c.* 1. Reg. 13. v. 2. non aliunde intellexit nasciturum, quam ex Regia linea recta Solomonis. Solenne enim illud fuit lineam Regiam *ἡ βασιλική* vocari domum David, adeo ut contra domum Nathan hac nota expressè distinguatur Zachariæ 12. v. 12. *Familia domus David seorsum, & mulieres eorum seorsum: familia domus Nathan seorsum & mulieres eorum seorsum.* Itaq; necesse est etiam Reges Iosiam antecedentes de linea regia domus David & per consequens ex Solomone propagatos esse, qualis fuit Ioas, non autem ex Nathan.

86. Sic Ioas ipse Iosaphatum, Ioram, Ochosiam, reges Iuda, vocat patres suos, utiq; Naturales, jã dictis de causis. 2. Reg. 12. v. 11. Itaq; miror, quæ ratio moverit eos, q; juxta Philonem putarunt Ioasum non esse Ochoziæ genuinum filium, tot evidentibus & necessariis argumētis contrariū docentibus, cum vicissim nihil solidi à Nathanistis possit afferri, quod probet oppositum.

87. Hæc igitur quoad Ioasum, partim ab aliis, partim à nobis observata, sufficiunt ad propagationē stirpis & conservationem lucernæ Regiæ in linea Solomonis recta per Ioasum, cui cum Iojadabinas uxores dedisset, genuit ex eis filios & filias, ut est 2. Paral. 24. vers. 3. ita ut nullum jam usq; ad Iechoniam de abrupta linea Solomonis dubitationis vestigiū relinquatur: frustra nonnullis binomines & trinomines Reges apud Lucam & Matthæum pro iisdem nobis obtudentibus.

88. Sed nec sub Iechonia intercidere potuit stirps Regia Solomonis, ut ex linea Nathanis accersendū fuerit

E 2. Salathiel

Salathiel cū Zorobabele, qui successerint Iechonia. q. cū probavero, etiā de Ioas pbatum erit, hoc syllogismo:

Quicumq; Iechoniae immediatē successit in lineā Regiam Solomonis secundum promissionem, is necesse est sit ille Salathiel, qui ex Phadaia filio nepotē Zorobabelem genuisse docetur 1. Par. v. 17. & contrā.

At nullus ex Nathanis linea est ille Salathiel, qui ex Phadaia filio nepotem Zorobabelem genuisse ullibi docetur, nec contra.

Ergo nullus ex Nathanis linea Iechoniae immediatē successit in lineam Regiam Solomonis secundum pmissionem. Quod si nullus ex Nathanis linea Iechoniae immediatē successit, ergo nec ante Iechoniam sub Ochosia, neq; in Iechonia Solomonis linea Regia intercedit oportet, quod fuit nobis demonstrandum.

§9. Major inspectione loci 1. Par. 3. vers. 17. sit evidens, ut mox declarabimus. Minor probatur per Evangelium Lucæ nullam generationem omittentis, ut omnes omnium locorum & ætatum fateri coguntur Theologi. Itaq; efficitur Salathielē, qui apud Lucam est, non esse patrem Phadaia ex quo genitus est noster Zorobabel Princeps: alioqui contradictionē implicaret, Lucam generationem nullam omittere, & inter Salathielem & Zorobabelem omittere intermedium Phadaiam. Nec certē Catalogus Lucæ ^{EVANGELII} ullam patitur, quòminus omnes & singulas generationes præcisē in linea Legali Nathan pertexuisse dicendus sit, non modò usque ad Davidem, sed insuper per Patriarchas usque ad Adam & Deum, adeo sibi undiq; S. Scripturæ cōcentus examussim constat.

Miror

90. Miror igitur doctos viros, similitudine nominum deceptos, Philonem sequutos esse, ac quia ille Neri lucernam vocat (quanquam ad Jechoniam refert) illos Schealthialem filium Neri privatum, pro Principe & pro lucerna Regia agnovisse, & ex Nathanis familia in lineam Solomonis Regiam traduxisse. Falso enim persuasi sunt, unum & eundem Salathielem & Zorobabelem apud Matthæum & S. Lucam pertexi; Unde à Mesullam, D. virginem ex Heli; & ab Obadia [nepote ex fratre Mesullæ] Iosephum volunt derivari per Iacobum, utrobique ex Zorobabele Nathanico: veluti fluctuando Genealogias permiscuerint Evangelistæ, & Spiritus Sanctus nunc ex naturali linea in legalē nunc iterum ex hac in illam per ascensum & descensum transferit, ubi mirè ingeniosi fuerunt in binominum & trinominum Regum commento, perinde ac si eosdem Reges & Duces aliis atq; aliis nominibus Lucas & Matthæus insigniverint, cum ipsi contra cognomines distinguere debuissent.

91. Nec durum videri debet, si duos dicamus cognomines fuisse Zorobabes & duos Salathieles, contra quàm putat vir quidam doctissimus. Cur enim durū id sit in diversis fratrum lineis, cum in una & eadem linea Nathanis duo cognomines Matthat & duo Levi occurrant eodem ordine, ut videre est Luc. 3. v. 24 & 29: Deinde cognominationes & paranomasias inde à Regibus Iuda & Israel in usu fuisse apparet, quoties fuerunt concordēs: quoties verò discordia intercessit inter eos, antinomalias affectasse. Nihil igitur mirum est in duorum fratrum lineis circa Babylonice Captivatis

nis tempora semel id in imitationem tractum esse.

92. Sed inspiciamus textum, qui sic habet, 1. Paral. 3. v. 17. *Et filii Iehonia Asir, Schealthiel filius ejus*, Docti viri ⁷⁰ Asir, quod captivum significat, ad patrē Iehoniam referunt, quasi Schealthiel captivo Iehoniae successerit in regnum. Estor: tamen Salathielem hunc esse filium naturalem Iehoniae liquet, quia non est ille S. Lucæ, qui Zorobabelem ex se genuit, cuius is propriè fuit pater: sed est alter ille, qui genuit Pedajam Principem, ex quo noster natus est Zorobabel, nepos Salathielis. Hinc disertè Matthæus, licet omisso Pedajah *Salathiel autem genuit (inquit) Zorobabel*, verbo gignendi non admittente in Genealogiis significationem tropicam, aut ascititiam filiorum adoptivorum, nisi omnia labefactata velimus, ut dictum est.

93. Monstratur id in textu, quia 1. Paral. 3. vers. 18. Additur: *Et Malkiram & Pedajah & Senazar, Iechamiach, Hoamach & Nedabiach*, (nempe) *fuerunt filii Salathielis*: ut constructio Grammatica & antecedens membrum de Scheathiele necessariò postulat.)

94. Additur his vers. 19. *Et filii Pedajah Zerubabel & Schimbi: & filius Zerubabel Mesullam & Chanania & Salomith soror eorum, &c.*

95. Ex quibus hæc necitur conclusio: Si Pedajæ genuit Zorobabelem, eundemq; zorobabelem genuit Schealthiel, ut Matthæus testatur, licet Pedajam omit-
tat, ergò Schealthiel & Pedajah non possunt esse fratres. ^{ἀδελφοί} enim est Schealthiele simul & Pedajam duos fratres unū & eundē genuisse Zorobabelem, nisi idē qui

qui est Schealthiel sit Pedajah. At eundem non esse satis ex textu apparet vers. 17. & 18. Necessario igitur Salathiel, successor Iechoniae, est avus Zorobabelis & pater Pedajæ, ex quo hic Zorobabel est genitus, quem in linea Solomonis Regia exprimit Matthæus, licet Pedajam omittat, qualis non est alter ille à Luca expressus.

96. Non est autem mirum Matthæum de more Pedajam omisisse, sicut etiã Mesullam omittit è Zorobabele genitum, ut nihil hîc de Abiud dicamus, quem Obadiam nonnulli faciunt, & nepotè ex fratre Mesullæ. quã rectè, ipsi viderint. Sanè propter nominis celebritatem etiã Zach. 1. vers. 1. & 1. Esdræ 5. v. 2. Zorobabel filius Schealthielis dicitur propter continuationem lineæ Regiæ inter Salathielem & Zorobabelem, licet intermedius sit Pedajah, fortasse non diu superstes.

97. Constat igitur lineam Regiam ex Solomone non esse interruptam, sed directè continuatam, à Iechonia ad Salathielem, à Salathiele ad Pedajam, à Pedajah ad Zorobabelem, & sic deinceps, ut non necesse sit ex linea Solomonis transire in lineam Nathan, & rursus ex hac in illam: quippe constantè utrique Evangelistarum sua sibi peculiari Genealogia, Mathæo Naturali ex Solomone, Luca Legali ex Nathane, nuspiam nec interruptis, nec confusis lineis.

98. Nec est, q̃ nobis opponatur locus. Jerem. cap. 22. vers. 30. *Hac dicit Dominus: scribe virum istum sterilem, virum qui in diebus suis non prosperabitur; nec enim erit de semine eius vir, qui sedeat super solium David & potestatem ultra habeat in juda &c.* id est, qui amplius sit Rex in Jerusalem.

Non

99. Non enim fuit sterilis simpliciter Iechonias, ut ex eodem loco clarè patet vers. 28. cum dicitur, *Quare abjecti sunt ipse & SEMEN EIUS & projecti in terram, quam ignoraverunt.* Certè qui caret omni semine, non potest ipse & semen ejus projici in terram alienam.

100. Sensus igitur est durante tēplo primo & postea, quoad regium fastigium, neminem ex Iechoniæ posteris sessurum in solio David, nec habiturum ultra potestatem [scilicet Regiam] in Iuda, quod Propheta innuit cum declarationis causâ addit *scribe virum istum sterilem.* Quomodo? *virum qui non prosperabitur in diebus suis* (nempe stante Ierusalem) & quæ de regno αἰτιολογικῶς adduntur, quomodo etiam eundem vas fictile & contritum respectu regni Propheta nominavit.

101. Error est igitur παρὰ τὸ μὴ ἀπλῶς λεγόμενον ὡς ἀπλῶς. Non enim sequitur: *Orbus est liberis, qui regnent: Ergò simpliciter est orbus liberis.* particula causali restrictionē inferente, ideoq; frustra multis præter textus scopum se torquentibus, præterq; rei necessitatē ingeniosis, & contētiosis,

102. Apparet hinc & alterum illud, nempe Schealthielē cum Iechonia in terrā alienam abductum & per consequens nō in Babylone demum natum esse. Captivitas enim pro servitute Babylonica ἀπὸ τοῦ κοινῆ sumitur, quæ cœpit sub Ioachimo, Patre Iechoniæ, anno eius quarto, ut in pericopa principe eorum temporum ostendimus;

103. Hinc explicandus nobis est locus Matth. 1. 11. Ubi Iechonias dicitur Salathielem genuisse post deportationem Babylonicam. Ajo totum tempus septuaginta annorum nunc servitutis, nunc μετοικεσίας
five

sive transmirationis, nunc captivitatis nomine generali significatione insigniri, ut cuius mediocriter versato in historia eorum temporum patet.

104. Postquàm igitur Joachim pater Iechoniæ subjugatus est à Nabuchodonosore anno illius regni quarto, Nabuchodonosoris primo, inde initium servitutis Babylonicæ cœpit. Iraque licet captivitas de facto demum servitutis eius tertio, imperii vero septimo consequuta sit (ut docuimus in historica Pericopia prima) tamen quia communi appellatione totum tempus servitutis captivitas & transmigratio vocatur, intelligendum est post deportationē non Iechoniæ, sed Patris Joachimi genitum esse Salathielem, quocunq; modo transmigratio accipiat.

105. Ratio est quia idem tempus transmirationis genituræ Iechoniæ, eiusdē Patri Joachimo opponitur, his verbis, ἐπὶ τῆς μετακινήσεως βαβυλωνίων &c. quæ cum diserte ad patrem referantur, necessariò etiam illa verba, cum dicitur *post transmirationem* eodem referuntur. Ex quo intelligitur non in Babylone demum post deportatum Iechoniam Salathielem natum esse.

106. Iam verò versiculus undecimus apud Matthæum (ut notarunt docti viri) mendo librariorum inde à patrum temporibus non caret, quippe Joachimum Iechoniæ Patrem omittens, præter & contra tesaradecadis completum & ab ipso Matthæo subductum numerum. Quanquam Iacobus Faber Stapulensis & Robertus Stephanus testantur sibi visa exempla

ria manuscripta vetustissima, in quibus nomē Ioachim expresse positum fuerit.

107. Epiphanius lib. 1. contra hæreses causam adducit, quod cum bis positum esset Iechoniæ nomen, secundo loco quasi super vacuum inde citi eradere ausi sūt. 1. Paral. 3. 2. Paral. 36. Id verò non debuisse fieri admet: quia Ioakim filius Regis Iosia commune Iechoniæ nomen cum filio suo habuerit.

108. Hieronymus in prologo Hieremiæ præmissio sic scribit: *Nemo putet eundem in Danielis principio Ioachim qui in Ezechielis exordio Ioachim scribitur, iste extremam syllabam Chin, ille Chim habet. Et ob hanc causam in Evangelio secundum Matthæum una videtur deesse generatio, quia secunda tessera decas in Ioachim desinit filium Iosia, & tertia incipit in Ioachim filio Ioachim, quod ignorans Porphyrius calumniam struit Ecclesiæ, summam ostendens imperitiā, dum Evangelistam Matthæum arguere nititur falsitatis.*

109. Hisce jam ante nos observatis addo Iosephū tam patrem quam filium vocare Ioachimū: licet in Græco exemplari patrē per α, filium vero per υ. notet: quibus non animadversis, in æquivocatione nominum facilis fuit lapsus, qui ex V. Testamento vi testaradecadis restituendus est, nequis Scripturam sibi non sufficere arbitretur ad sui perfectionem.

110. Restitutio hæc videtur esse genuina: *Iosias genuit Ioakim et fratres eius: Ioakim autem genuit Iechoniam in deportatione Babylonis: hoc est sub illa tempora quibus servitus Babylonica cœpit.*

III. Ratio est, quia nisi γδ, FRATRES EJUS, referas ad Ios-

ad Iosiam & Ioakim, non poterit Iechonia adaptari, quod non habuit nisi unicum germanum fratrem Sedekiam i. Paral. 3. vers. 16. quo deportato simul cum Iechonia in Babylonem, substitutus est Patruus Matthanias in eorum locum, cui nomen demum Sedekia imposuit Nabuchodonosor: tantum abest ut linea Iechonia defecerit, ut prater Salathielem genuinum filium adhuc fratrem superstitem habuerit; ante quem mortuum, eiusque stirpis abolitionem ad lineam Nathan regnum transferri non potuit. Ex opposito autem cum filii Iosia fuerint Iochanan, Ioakim, Sedekias, Sellum, probe *res fratres eius* convenit Ioakimo, qui plures fratres habuit.

CAP.

HActenus expedivimus, quæ ob stare videbantur, quo minus Ioseph maritus beatæ virginis Mariæ, ex qua CHRISTUS, genitus esset ex prosapia & linea Regia Solomonis recta, ex qua, secundum Legem, beatam virginem identidem fuisse necesse est; conciliatis inter se Luca & Matthæo de facili, quippe cum uterque suam genealogiam propriam pertexat, nec in alterius fines incurrat. Sequitur porro ut videamus quid de hac re veteres fenserint, & quomodo Iosephus eis ex naturali linea Solomonis ortum ducat, & quomodo ad lineam Nathanis legalem idem simul pertineat.

113. Aphricanus ex vetustioribus, cuius mentionem facit Eusebius Hist. Eccles. lib. 1. cap. 6. Historiographus illi testimonio haud vulgaris, de cõcordia Genealogia in Euangelis sic scribit, apud eundem Eusebium cap. 7. *Nomina generum in Israele, aut natura sunt, aut Lege recensita.*

recensita. Natura per successionem germani seminis: Lege per vicem eius, qui in defuncti sterilis fratris nomen prolem excitabat.

113. Caussam hujus rei adducit, quia nondum data erat perspicua resurrectionis spes, id quod probari non potest, cum contrarium appareat in Jobo cap. 19. & Dan. 12. & multis aliis in locis, re etiam miraculis firmatâ. Futuram igitur promissionem mortali resurrectione dicit fuisse imitatos, ne defuncti nomen intercederet, id quod totum est Allegoricum, pro ut tempora illa post Origenem ferebant: de facto tamé per se verum est, suscitatos esse defunctis fratribus filios.

115. Nos verò è Scripturis edocti non tantum πολιτείας ἐνεκα id factum dicimus, ne confunderentur hæreditates, sed maximè propter architectonicum illum finem, ut Messias ex tribu & familia Davidis nasciturus à cæteris distingueretur, quo præstito Sacerdotium Leviticum paulatim est abolitum.

116. Itaq; illud Platonis in libris de Repub. licet sine dubio ex Mose arcessitū, sine tamen Principali à Mose differt. Vult enim proximū filium ex jure ἀρχιερέας defuncti uxorem ducere, ne ejus nomen & hæreditas pereat. lib. 1. de educatione liberorum.

117. Quia igitur eorum, qui generationi isli inserti sunt, (ut habet Aphricanus) alii tanquam germani filii patribus suis successerunt, alii verò per alios quidem generati, aliis autem nuncupati sunt, facta est utrorumq; mentio, & eorum qui verè, & eorum, qui nom. m. tenus generati sunt.

118. Hæc

118. Hæc verè Aphricanus. Itaq; concludit: *Et ad hunc modum neutrum Evangeliorum falsum est, si ve quod secundum naturam, si ve quod pro legis consuetudine numerat, &c.* Quibus epiphonematis loco præclarum Scripturæ elogium addit, dicens: *Evangelium sane per omnia, quæ vera sunt, tradit.*

119. Hactenus hæc rectè Aphricanus, quemadmodum & sequentia in genere proposita, cum inquit: *Sunt enim genera hæc cum Solomonis, tum Nathan rejuvinationibus eorum, qui sine liberis decesserunt, secundumq; nuptiis & seminum excitatione ita inter se connexa, ut merito iidem aliis, atque alii his tanquam putativis, istis tanquam veris patribus sint deputati: atque ita utraque narrationes proprie veræ, in Iosephum variè quidem, attamen exactè determinatæ sint.*

120. Ex his liquet in Iosepho non ut genero Heli, sed ut filio putativo, hoc est Legali, juxta Aphricanum Lucæ genealogiam terminari, ubi vox putativa aliter ab ipso sumitur atq; à D. Luca, cū Ioseph dicitur putativus pater Domini. Ille enim putativum pro patre legali sumit, cui suscitatur semen.

121. Hactenus Aphricano assentimur, cui Nazianzenus & Hieronymus in Matth. & ipse August. lib. 2. Retraetat, cap. 7. & Damascenus lib. 4. cap. 6. subscribunt: licet in hypothefibus, quos nectit, ad eandem conclusionem producendam, nos ab illo dissentiamus.

123. Nec veremur nobis obfuturum, quod Aphricanum in epistola ad Aristidem idem Eusebius dicit, cap. 6. ostendisse, quàm sint coactæ, & falsæ aliorum o-

piniones. Hoc enim ratione conclusionis verum esse potest: non verò ratione mediorum ac hypothesium quas ille confingit non necessarias.

123. Deducit ille quidem lineam Solomonis constanter usq; ad Matthan Jacobum & Iosephum: Itemq; alteram Lineam Legalem à Nathan, ubi tertium à fine ponit Melki, rectè: interim tamen Iosepho scopi vice proposito Iacobum & Heli ex eadem matre diversis patribus (videlicet Matthan & Melki) vult esse genitos, unde per novā hypothesin postea rursus infert: *Ex quibus Iacob, cum Heli sine liberis decessisset, uxore illius accepta, tertium ex ea Iosephum genuit, secundum naturam quidem & generationis narrationem filii ipsi: unde scriptum est, IACOB vero genuit Ioseph: secundum legem verò Heli fratri defuncto, cuius filius fuit Ioseph.*

124. Conclusio est vera, sed duas hypotheses sumit non necessarias, ex quibus efficere conatur Iosephum Heli suscitatum esse secundū Legē à Iacobo. Prior est cum inquit: *Postquam Matthan oriundus ex Solomone genuit Iacobum ex Esta [id enim nominis et mulieri fuisse traditum est] viduam defuncti Matthan duxit Melki, & genuit ex Esta Heli fratrem Iacobi ex eadem matre, Lege non prohibente mulierem viduam, sive à marito dimissam, sive post obitum mariti, alteri conjugii marito.* Hæc ille.

125. Sed si hoc verum esset, oportuisset neminem amplius ex linea Solomonis superstitem fuisse post Matthan. si Melki ex Nathanis diversa cognatione ESTAM duxisset. Nam propioribus ex eadem cognatione cogeantur nubere secundum Legem.

Atqui

Atqui nullo argumento hoc probare potest, & non finit B. Virginis propagatio, quæ ex ejusdē cognationis diverso à Iacobo patre genita est, ut & ejus soror: ut taceam, quòd de dimissa ait, verum non esse, contrarium testante Domino in Evangelio.

126. Apparet igitur Africani nomine fratrum deceptum, quasi uterini requireretur ad suscitationem seminis, cum proximi agnati significantur: unde istam hypothesein ideo commentus est, ut Iacobum & Heli ex eadem matre fratres faceret, quo posset secundam hypothesein tueri, nempe fraternitatis jure Iacobum suscitasse Heli semen secundum Legem, nempe Josephum, ducta Heli vidua.

127. Atqui non erat necesse fuisse fratres uterinos modo proximi agnati essent, qui fratrum nomine appellantur, id quod satis erat ut Iacob Heli excitaret semē. Sed quia Africanus non invenerat modum, qui causam ostenderet, cur ex diversis cognationibus alter alteri suscitaret semen, hunc de fraternitate coactus est comminisci ex una matre, sed diversis patribus, ut ita intentum suum efficeret.

128. Sed ajo nullius hæc prorsus esse momenti, nec militare in hac quaestione. Utvis enim ex eadem matre fuissent Iacob & Heli, tamen propinquitās suscitandi seminis non ex origine matrum, sed patrum dependet; ita ut hæc fictitia hypothesis nihil planè ad rem faciat.

129. Hæc fortassè animadvertens Africanus vir alioqui peracutus, quasi subdubitans inquit: *Sive ad huncmodum, sive aliter habet res, non poterit quisquam,*

meo iudicio, clariorem illius expositionem reperire: quibus manifestè ostendit se hæc repperisse, quò magis rem perspicuam redderet, sola intentione hæc conciliandi.

130. Nos verò binas illas transitiones ex diversis cognationibus repudiamus, semel cum Melki vult duxisse uxorem defuncti Mathan ex linea Nathanis nulla cogente causa: iterum cum propter fraternitatem ex una matre Jacob vult suscitavisse semen Heli, quæ hypothesis nititur falso fundamento, uti jam dictum est, cum seminis suscitatio non dependeat à fratribus maternis.

131. Interim tamen manet conclusio eius vera, nempe Jacobum ortum ex linea Solomonis suscitasse semen Heli ex linea Nathanis, ut suo loco post dicemus. Hanc cum Aphricanus teneat affirmativam licet indebitis astruam mediis, nobis gratulamur de Antiquitatis sententia, illiq; gratias habemus, quod nomen Estæ nobis prodidit, quam nos propter commentitiam hypothesein non matrem Heli, sed conjugem eius facimus, ex qua demortuo Heli suscitatus est Ioseph, ut post dicetur.

312. Augustinus in Quæst. Novi Testamenti parte secunda, Quæst. 36. *Non est ambiguum* (inquit) *Patrem Ioseph Iacob fuisse.* Ordo enim à David per Solomonem **TRAMITEM SUUM** tenens recto cursu pervenit ad Iacob, cuius filius est Ioseph. Heli autem filius Matthat à David per Nathan filium eiusdem David ordinem tenet, usque ad tempus, quo Salvator advenit: unde singuli Evangelistæ à David singulorum fratrum generationum ordines prosequuti, quasi su-

gam fecerunt, ut Mattheus à David per Solomonem descenderet ad Ioseph: Lucas verò ab Heli, qui tempore fuit Salvatoris, ascendit per traducem Nathan &c.

133. Hæc verissimè & constantissimè Augustinus, qui sic ordines & tramites distinctos facit, ut demum in Davide coniungat non in Salathiele & Zorobabelè, ut fecerunt Neoterici, quibus nominum æquivocatio offensioni fuit, quæ veteres illos nihil turbavit, nec compulit ad istam diversarum linearum confusionem invehendam, & permixtionem Genealogiarum, licet à Mattheo & Luca distinctè per textarum.

134. Quod autem ibidè idem Augustinus contra Photinum Genealogiæ Lucæ insistens Christum ante Adam Dei filium fuisse demonstrat, id in se quidè verum est, sed parum efficaciter ex *ἀναβάντος* Lucæ colligitur. Itaque tanquam à nostro instituto alienius in medio relinquimus, præsertim cum Aphricano Augustinus assentiatur, ut ante dictum est, quo nomine etiam ea præterimus, quæ tum de consensu Evangelistarum lib. 2. cap. 2. idè August. habet, tum idem alibi attingit. Vide lib. de 83. Quæst. cap. 61, Et contra Faustum Manichæum lib. 23. cap. 9.

135. Nec verò defuerunt, qui circa tempora Augustini planè contrarium docerent, nempe non Iacobum Heli suscitasse semen, sed Heli Iacobo, de quibus eadè quæstione Augustinus, illud (inquit) quod quibusdam videtur quia Heli acceperit uxorem Iacob, quomodo? ex mandavit ut si quis mortuus fuisset sine filiis, acciperet frater aut propinquus uxorem eius, & re, mereretur semen fratris sui Deut. cap. 25. Et

ita factum, ut Heli generaret Ioseph Iacobo, cuius uxorem acceperat: & per hoc jungi generationem, ut non immerito Ioseph Patrem habere Heli dicatur.

136. De hac sententia sententiam Augustinus ferens suam, Hoc (inquit) nec probabile est, nec ad ullam rem proficit. Verè. Nam pervertit literam ipsam. Cum enim disertè Scriptura dicat Ioseph autem genuit Ioseph, Matth. 1. Lucas autem tantum habeat: Ioseph fuit τὸν: cur quæso generationem naturalem affingemus lineæ Lucæ: contra Legalem Matthæo? Itaq; miror etiam nostra memoria summos in Theologia viros in idem præcipitū descendisse, ut statuerent lineam Legalem apud Matthæum, apud Lucam naturalem pertexi.

137. Ex his videre licet nullo non tēpore vel præcipua ingenia hanc quæstionem exercuisse. Nemo igit nobis vitio vertat, si & nostram Symbolam pro Dei gratia huc conferre studuimus, non equidem ut magis hominum auctoritate, quàm solido Dei verbo, & rationibus inde haustis niteremur: alioqui confusissimū chaos ingressuri, & subinde Charybdin vel Scyllam incurfuri, præsertim in iis, quæ restant, quorum apud Neotericos mira est varietas & perplexitas, de quibus tamen citra aliorum præjudicium sic agemus ut ultro simus expectaturi, quid alii contra sentiant & si opus sit nostra suo loco plenius simus confirmaturi, vel certè manus daturi.

138. Haftenus eò rem perduxisse videmur, ut utriq; Evangelistarum sua constet auctoritas, sua in pertexenda diversa linea Christi naturali & legali proprietates, citra

extra alterius cum altera confusionem, aut transitum ex una in aliam; astipulantibus nobis totius Antiquitatis Patribus.

CXXXIX.

Restat ut rationem cognationis Christi, & arborem, Icosim tabellâ delineatam, breviter explicemus. Pro fundamento igitur necessario & planè immoto statuimus ex historia Euangelica secundû Matthæum, Iacobum genuisse Iosephû generatione naturali. Unde Heli non nisi Legale patrem Iosephi esse posse constat.

140. Et quia ex diversis familiis ambo fuerunt, Iacob ex Solomone, Heli ex Nathane (ut hæten^o demonstratum est) necessariò non Solomonis, sed linea Nathanis tunc defecerit oportet, atque ita defecerit, ut non modò ex recti tramitis progressu, sed etiam ex omni familia Nathan nemo prorsus superfuerit amplius, qui potuisset semen excitare Heli: alioquin nunquam ad Iacobum ex linea Solomonis Regia generatio devolvi potuisset, vi principii & postulati primi & secundi, supra in hypothesebus nostris ex Lege expositi.

141. Secundò apparet Iacobum fuisse familiæ Solomonis Principem, quo nemo superior esse potuit, alioquin ipse non potuisset suscitare semen Heli, quia non fuisset agnatione proximus, ut est in hypothese secunda. Ac proinde etiam patrem D. Virginis non fuisse Iacobo priorem necesse est: aut si prior fuit, jam factus functus fuerit, oportet.

142. Hæc cum mente concipimus, necesse est admirandum Dei consilium adoremus, tum quo ad lineam Legalem Nathan, tum quo ad Naturalem lineam Solo-

monis utramq; videlicet ad exiguum ita contractam esse, ut in ipso Iosepho defecerit Legislator à pedibus Iudà, & sceptrum domus David, quippe illo nato alteri & erecto jam sceptro cœlestis regni.

143. Quoad Nathānem causa est perillustis. Quare enim defecit linea Nathan, ita ut nemo ex ea prorsus superfuert, qui excitaret Heli semen, sed Iacob ex diversa familia Salomonis id præstare necesse habuerit Nathanicis? Nempe ut constaret nec Christum nec D. virginem ex linea Nathan oriri potuisse, nemine jam superstite de Nathanis familia, atq; Heli ipso gentis ultimo sine liberis defuncto.

144. Et tamen Christus voluit censerī filius (ut putabatur) Ioseph fabri, qui quidē artificium non ex linea regia habuisse putandus est, sed ex eo, cui in semen suscitatus erat, & in cuius successionem iure Legali venit, ut denominaretur de nomine Heli: quæ fuit species humiliationis Christi, ut rectè annotavit vir doctissimus.

145. Iam verò ex parte Iacobi, cuius filius naturalis est Ioseph, quis non videt ius primogenituræ deperdi ex linea Legislatorum regia, in eo, qui suscitatur alteri legaliter, de cuius nomine fuit appellandus, ita ut is in linea Regia nequeat Legislator esse amplius ad sceptrum gerendum.

146. Sic igitur Prophetia Patriarchæ Iacob ad literā cōpleta depræhenditur, qua dicitur: *Non recedet sceptrum de Iuda* (id est de domo David, cui sceptrū Iuda cōfirmatū erat respectu lineæ Solomonis) *neq; Legislator de pedibus eius* hoc est, non deficiet linea Regia promissionis, ad quam

Taltem

saltem de jure, si non de facto, sceptrum & potestas Legis ferendæ pertinebat, *donec veniat Schilo*. Itaque jam tum venisse Schilo constat, cum Legislator in Josepho desit, qui suscitatus est Heli, ad quem illud jus secundum promissionem non pertinuit.

147. Quod si quis opponat Alphæum, qui sororem matris Domini duxit, quasi in eo stirps Regia Solomonis substituerit: Respondemus eum fuisse secundo-genitum Jacobi ex eadē Esā, Heli excitatū, alioqui legitime ex ea natus non esset. Quare superstitie Josepho, prius nato, multo minus jus prærogativæ ad se pertrahere Alphæus potuit.

148. Nolumus enim ex tribu Levitica eum ortum duxisse, atque ita è tribu Regia uxorem petiisse, propterea quòd Iacobus parvus his parentibus natus, & in Episcopum Hierosolymitanum post mortem Christi electus, videretur non abolitioni Sacerdotii Levitici, sed continuationi eiusdem nonnihil patrocinari; nisi quis velit usque ad tempus correctionis successionem tribus Leviticæ perdurasse; quo sensu jus regium ad eum non pertinuit, quantumvis ex ea tribu fuisset.

148. Necessariò igitur ad fratrem Iacobi, ipso Iacobo jam satis functo, redeundum erat, ad quem jus prærogativæ spectabat, deficiente linea fratris Iacobi. At quia is non nisi benedictam virginem, cum eiusdem sorore propagavit, regni terrestris loco, Christus Iesus ex Regia prosapia Solomonis, hoc est, B. virgine oriundus, cœleste regnum iniit, adeptus solum patris sui David, Rem videlicet, non umbram, quæ jam cessare debuit in Iosepho.

150. Itavidemus quomodo ex utraq; parte duo patruels Ioseph & Maria, & Alphæus cum sorore matris Domini copulentur, jure prærogativæ Regiæ Christo cedente: nisi si quis patrem Mariæ virginis, quæ Ioachimum vocant, Iacobo seniorē fecerit, quo mortuo sine masculis, Spiritus Sanctus lineam Solomonis derivavit in Iacobum, propter Iosephum virum Mariæ. sub quo ipsa veluti capite censetur, re eodem recidente.

151. Quod nisi hæc ita statuas, cogeris ad absurda infinita devenire & vel primæ vel secundæ hypothese nostræ cum postulatis binis contradicere & statuere nihil horum, quæ Lege præcipiuntur, à piis reliquis domus David & domus Nathan observatum esse, quod supra refutavimus.

152. De agnata Mariæ Elisabetha supra dictū est, cuius ætas ingravescens respectu B. virginis (etiamnum Almah) docet illam fuisse ex sorore Avi paterni Mariæ pognatam, ita ut pater Mariæ Ioachim & Elisabeth fuerint patruels & cōsobrini, ipsa verò D. Virgo dimidio gradu inferior, unde Ioannes Baptista & D. Virgo fuerūt Sobrini.

153. Et quia nemo ætate superior erat, apud quem D. Virgo receptum haberet, uterum ferens ad Elisabetham se contulit, trimestre illic latitando, donec à Iosepho, edocto quòd ex Spiritu Sancto inventa esset grvida, est assumpta.

154. Habuit igitur Matthan Pater Iocobi sororem matrem Elisabethæ, ut ex ætatis comparatione liquet, (fuerunt

(fuerunt enim Zacharias & Elisabeth ambo provectæ ætatis) Iacob verò filius Natthan, uti diximus, vel fuit primogenitus, alioqui non postulatus ad semen suscitandum de mortuæ lineæ Nathan, si ullo modo prior aliquis in cognatione Solomonis superfuisset: vel mortuus jam erat Ioachim, si hic fuit prior.

155. Jam quia agnati proximi proximas agnatas secundum legem ducere tenebantur, ut exemplis, & sanctione divina testatum fecimus, rectè matrem Domini cum sorore matris Domini (cujus nomen in Scripturis negamus exprimi) facimus Iosepho & Alphæo patruces.

156. Quia igitur Ioseph primogenitus, ex Esta natus, primogenitam patruclera duxit benedictam virginem, necesse est Iacobum ex eadem Esta secundum Alphæum genuisse, fratrem Iosephi, quia is duxit Sororem matris Domini secundo genitam, alioqui si alii priores aut æquè propinqui fuissent, nunquam B. Virgo nuptura fuisset Iacobi primogenito Iosepho suscitato Heli Nathanico in diversa familia.

157. Ita videmus domum David valde accisam fuisse, adeò ut subsisteret in Iosepho & D. Virgine, & in D. Virginis Sorore & Alphæo [qui duo generarunt quatuor filios & aliquot filias, fratres & sorores Domini] quos ne quis miretur, & ne quis offendatur, posthabita Iudæa Galilæa Gentium incoluisse, is cogitet persequutiones dom^o David & deletionē stirpis cū universo Sanhedrim

drim, ex Principibus Iuda collecto, & ab Herode ab-
olito.

158. Nihil dicam post exortum Christi de Bethle-
hemitis infanticidæ puerulos porrigentibus, Christo
in Galilæam jam reverso (uti doctè observavit Merca-
tor) stella simpliciter stante in loco ubi erat Christus
cum parentibus, non jam Bethlehem, sed Nazare-
thi, quippe biennio post nativitatem, uti docet cædis
effectus & tempus apparentis stellæ.

159. Possemus hîc allegare historías veterum, sed
quia tum ex Iosepho, tum ex Philone, tum ex Seder O-
lam, tû ex Thalmuth nobilissimus Plessæus in stupendo
suo de veritate Christiana libro diligentissimè expref-
sit, eò Lectorem remittimus.

160. Illud unicum ex Iudæorum annalibus de-
promptum addimus, quod in Supplemento Seder O-
lam Zuttà de Marcanina Principe Academia scribi-
tur, eius tempore unam solam virginem restitisse, eam-
que gravidam, cæteroqui domum David universam de-
fecisse, quæ etsi mendaciter ad Marcaninam referun-
tur, tamen ostendunt, non solummodò ipsos Iudæos
cogi fateri domum Regiam Davidis tot ante seculis de-
fuisse, sed etiam modum pandere quasi pernebulam,
quomodo defecerit, nempe unâ solâ virgine reliquâ,
eâque gravidâ, ex qua nimirû genitus est Christus Iesus
Rex gloriæ, ab ipsis pudendis fabulis historia in-
voluta.

161. Cognationem Christi ulterius non extendi-
mus, quia non invenimus in Scriptura vel filios Zebe-
dai

dxī, vel alios præterea fuisse cognatos aut fratres Domini, nec quidquam reliquorum quæ Theophylactus & alii licentiosè comminiscuntur, ut cum præfatione in Joannem tradit, Salomen fuisse filiam Josephi ex uxore priore, addens: *Erat (nēpe Joannes) in super & agnatus Domini*, & cætera quæ sequuntur, quæ ne vestigium quidem veritatis habent in S. Literis.

162. Nam quod mater filiorum Zebedæi cum Jacobo & Joanne petit, ut in regno Christi alter à dextris alter à sinistris ejus sedeat, factum est ratione apparitionis in monte, non autem postulatu cognationis proximæ: deinde quia filii tonitruī dicti erant, & simul cum Petro semper assumebantur à Domino. Itaque attentè hæc considerantibus nulla ex antegressis cognationis apparebit ansa, non magis quàm in Petro Apostolorum primo ulla carnalis erat propinquitas. Atque haud scio an primarios testes Christi esse agnatos proximos decuerit, nec ne?

163. Nec illud quidquam evincit, quod Christus in cruce matrem Joanni commendavit, quippe quem dilexerat, & qui in sua eam recipere poterat, sine dubio jam tum demortuo Iosepho. Charitatis enim id fuit, non sanguinis; ad majorem Evangelistæ gloriam.

164. Hactenus per Dei gratiam scopum propositi nostri consequuti videmur, cui appendicis loco tabel-

H

lam

lā Genealogicā Christi & octo fines ejus dē cōsiderationis Genealogicę ex prælectionibus D. Chytræi in Matthæum subnectemus. Rogamus a. Patrē æternū Dn. N. Jesū Christi æterni Dei filii, primū ut cognitionē salutarē filii sui ab hostib⁹ oppressā toti mundo patefaciat, & populo ipsius rebelli instillet: deinde ut vim nativitatis & resurrectionis ejus, ejusq; passionis & mortis, animis nostris sic imprimat, ut moriendo veteri homini p virtutem ipsius mortis, & resurgendo in novitatem vitæ per ipsius resurrectionem ipsi, quotidie magis ac magis reddamur conformes, donec mortalitate exuti, erimus ei similes in regno Dei & in die regenerationis corporum nostrorum, cui sit laus & benedictio in sēpiterna secula, Amen. Perſcripsi Marpurgi in medio afflictionis pestiferæ, mortuo mihi octenni filiolo Ioanne, in ulnis Christi conquiescente. 26. Aug.

1607.

Arbor